Închisoare contravenţională

Nu cred că totul a început din cauza tatei - deşi mama e întotdeauna gata să jure că sunt fiul celebrului Hon Reep (neuitând să menţioneze că o fiolă cu sperma lui a costat-o bursa pe cinci luni) şi că de la el am moştenit microbul curselor de teleportare.

Oricum, avocatul, un nonagenar pedant, n-a fost de acord să ridice problema moştenirii genetice. A cerut doar circumstanţe atenuante pentru că stabilisem un record: mă teleportasem din sectorul (35V în sectorul 03S într-un minut, o secundă şi cinci zecimi, adică atinsesem viteza de doi parseci pe secundă!

Auditoriul a fost impresionat. Publicul m-a ovaţionat, juraţii m-au aplaudat, procurorul mi-a strâns mâna şi judecătorul şi-a scos tricornul şi mi-a zâmbit cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenţia era gravă - depăşirea cu peste sută la sută la sută a vitezei legale, iar consecinţele - perturbarea traficului pe întreg tronsonul şi contorsionarea liniilor spaţiu-timp din sistemul 03S-12, cel al planetei de destinaţie - dezastruoase. Nu se înregistraseră pierderi de vieţi omeneşti, dar debandada şi pagubele materiale erau considerabile.

Aşa că m-au condamnat. închisoare contravenţională - doi ani standard cu suspendarea a trei grade de libertate.

N-am cerut recurs. Toate legăturile mele suspuse m-au avertizat că nu m-aş fi ales decât cu trei luni de aşteptare zadarnică, adică trei luni de detenţie în plus - şi încă într-o banală închisoare tridimensională!

De fapt, un teleportist împătimit, ca mine, nu putea considera experienţa transferului în plan - în aşa numita placă C (a contravenienţilor) din penitenciarul Mawakucci (vestitul stabiliment purtând numele inventatorului teleportării din spaţii n-dimensionale în spaţii n-lşi retur) - altfel decât emoţionant de inedită!

în primul rând, mi-au extras teleportatorul individual, încorporat în parietalul stâng; pe urmă m-au expediat în Bidimensional folosind un aparat vetust, cu cabină.

în timpul transferului n-am simţit nimic. Asta a fost prima dezamăgire. Dar mai cruntă a fost a doua, pe care mi-a adus-o traiul în plan. Pentru că aveam senzaţia că eram tot vechiul eu,

deşi eram conştient că mă transformaseră într-o pată-târâtor rotitoare, văduvită chiar şi de infinitezimala grosime a celei mai fine folii din acel spaţiu căruia îi aparţineam de drept.

Deci era normal să caut o compensare, ceva care să spulbere plictiseala inerentă detenţiei în condiţii total nespectaculoase, printre alte entităţi blazate, vegetând ca nişte tuşe de culoare într-un tablou viu, căruia îi percepeam rama ca pe o impenetrabilă pâclă translucidă.

Fireşte, cu asta mi-am început pledoaria la cel de-al doilea proces. (Renunţasem la serviciile avocatului, sincer convins de sublima lor inutilitate.) Dar nu m-au lăsat să-mi finalizez expunerea explicativă. în schimb, am obţinut circumstanţe atenuante pentru ingeniozitate excepţională: realizasem, şi încă artizanal, primul mini-teleportator bidimensional!

Personal, nu eram câtuşi de puţin mulţumit: improvizaţia mea nu mă putea teleporta decât în celelalte plăci ale închisorii, şi asta cel mult o dată pe zi, pentru că era alimentată de propriul meu biocâmp energetic - iar eu am fost de când mă ştiu un tip cu hiper-instinct de conservare!

însă auditoriul a fost impresionat. Nu exista public (deţinuţii nu erau admişi la procesele din placă, pentru a se preîntâmpina propagarea ideilor subversive), dar juraţii au scandat „Mulţi ani trăiască!", procurorul şi-a şters pe furiş o lacrimă, iar judecătorul a făcut de trei ori „Tţ!" şi mi-a zâmbit cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenţia era gravă - deţinere şi utilizare neautorizată a aparaturii de transport, iar consecinţele - generarea de fisuri remanente în ramele izolatoare şi favorizarea prelingerii în Tridimensional a deţinuţilor aplanizaţi - dezastruoase. Nu evadase nimeni, dar „prelinşii" acuzau disfuncţii de gravitate medie ale organismului, iar pagubele materiale erau considerabile^

Aşa că m-au condamnat. închisoare contravenţională - încă un an standard cu

suspendarea încă unui grad de libertate!

La recurs nici nu m-am mai gândit. Ştiam că nu face parte din drepturile contravenienţilor recidivişti judecaţi în închisoare.

De fapt, n-am avut timp să mă gândesc la nimic, pentru că forţele de ordine m-au scurs imediat într-o pată teleportatoare!

Transferul a fost la fel de sărac în senzaţii. Şi mă simţeam

acelaşi eu, deşi îmi era clar că mă alinearizaseră şi că eram o parte a „Segmentului Contravenienţilor" din Arestul Liniar. E drept, acolo percepeam lumea ca pe o vale îngustă şi adâncă, în care schimbarea sensului de mers era similară unei rotaţii combinate cu ghemuirea în mine însumi, şi implica o extenuantă concentrare. Dar reprezenta mult aşteptatul factor inedit şi mi-a menţinut buna dispoziţie timp de două luni. Pe urmă n-a mai avut nici un haz; devenisem expert în întoarceri. în schimb, am sesizat imposibilitatea de a-l depăşi pe cel care se deplasa (sau, pur şi simplu, sta) înaintea mea, sau de a mă lăsa depăşit de cel care venea din urmă; şi, cum era normal, am căutat o posibilitate de înlăturare a acestui inconvenient major - care mă obseda, mă teroriza, ce mai, mă scotea din minţi!

Am vrut să explic asta la al treilea proces. Fireşte, nu am găsit înţelegerea scontată, ci doar obişnuitele circumstanţe atenuante - pentru că eram primul alinearizat capabil de autocontrolul şi concentrarea necesare trecerii înaintea sau în urma unui coabitant, printr-un proces de infiltrare şi străpungere instantanee în şi a trupului celuilalt.

Ca de obicei, auditoriul a fost impresionat. De data asta erau doar procurorul şi judecătorul. Primul m-a implorat să nu-l traversez, iar cel de-al doilea şi-a făcut cruce înainte de a-mi zâmbi cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenţia era gravă - încălcarea premeditată a Legii Nepătrunderii, iar consecinţele - defazaj temporal între acţiuni în mod natural concomitente şi tulburări mentale ale celor depăşiţi - dezastruoase. Nimeni nu înnebunise, nu într-atât încât să fie irecuperabil, dar cheltuielile de spitalizare erau considerabile.

Aşa că m-au condamnat. închisoare contravenţională - o suplimentare de optsprezece luni standard, în condiţiile suspendării penultimului grad de libertate.

Imediat, forţele de ordine m-au împins în linearul teleportator. După banalul transfer (pe care cel puţin mă resemnasem să-l privesc ca atare), m-am pomenit într-o Carceră Zero-dimensională, tot cu impresia că eram neschimbat, deşi ştiam că mă punctiformizaseră şi mă înghesuiseră în ceea ce era, de fapt, intersecţia a două segmente din Arestul Liniar. Acolo trăiam cu iluzia că sunt prizonierul unui cilindru buretos, plămădit din familiara pâclă translucidă, care, deformându-se şi

realizând negativul formelor mele, mă încorsetase, nepermitându-mi decât să mă rotesc în jurul propriei axe, pe care mi-o închipuiam ca pe o ţeapă ce mă traversa din anus până în creştet, ţintuindu-mă în acel punct blestemat!

Abia atunci am înţeles cu adevărat ce e plictiseala. Nu ştiu cum mă hrăneau, dar e cert că îmi furaseră până şi senzaţia de foame! Şi n-aveam cui să-i arunc o vorbă şi, dacă doream să mă mişc, mă pomeneam învârtindu-mă ca o sfârlează! Degeaba îmi schimbam tot mai des sensul de rotaţie! Nu izbuteam să sparg monotonia - adică ceea ce e, pentru mine, principalul factor de stres.

Ştiu că artrebui să povestesc despre asta - acum, la al patrulea proces. Dar tac, pentru că am învăţat ce se este - şi ce nu - demn de luat în considerare!

De pildă, sunt sigur că îmi vor acorda circumstanţe atenuante, pentru că am demonstrat că e posibil să te roteşti cu atâta furie încât să-ţi dezghioci carcera şi, făcând corp comun cu ea, să te deplasezi, prin rostogolire, de-a lungul segmentelor-arest, antrenând toate celule din intersecţii.

Şi bănuiesc că auditoriul va fi impresionat - de fapt e numai judecătorul, un chip de pâclă luminiscentă, care îmi zâmbeşte deja cu nedisimulată simpatie.

Dar - nu am dubii - contravenţia e gravă - dislocare şi transport neconvenţional al echipamentelor imobile din dotare, iar consecinţele - demolarea ireversibilă a barierelor dintre segmentele-arest şi carcere şi antrenarea deţinuţilor în mişcare necontrolabilă -dezastruoase. Nu a murit nimeni, dar majoritatea alinearizaţilor şi punctiformizaţilor prezintă plăgi străpunse; iar pagubele materiale sunt fabuloase!

Aşa că mă vor condamna. Cel puţin doi ani suplimentari de închisoare contravenţională. Dar nu-mi imaginez cum dracu' or să mă mai transforme şi unde naiba or să mă mai teleporteze!

(după o idee de Gheorghe Mircea)